

Epistola 1 Ioan (1)

Capitolul 1

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 25.03.2024, Actualizat: 25.03.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

DUMNEZEU ESTE LUMINA

Realitatea întrupării lui Hristos (versetele 1-4)

Versetele 1,2

Primele versete ale acestui capitol se ocupă în primul rând de sistemul doctrinar al dochetismului¹. Ioan începe cu aceste cuvinte:

1. Ioan 1.1,2: Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am contemplat și ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții (și viața s-a arătat; și noi am văzut, și mărturisim, și vă vestim viața eternă, care era la Tatăl și ni s-a arătat);

...

Ioan spune, ca să zicem așa: viața eternă a fost descoperită într-un Om pe pământ. Noi L-am auzit pe acest Om vorbind, l-am ascultat cuvintele, l-am văzut fața și l-am atins. Știm că El era cu adevărat Om. Noi am petrecut trei ani și jumătate minunați cu El. Dacă vrei să te ții strâns de adevărul despre Hristos, atunci nu crede aceste lucruri care răsar ca ciupercile peste noapte, ci întoarce-te la ceea ce a fost de la început. Putem fi siguri: „Ceea ce este nou nu este adevărat, iar ceea ce este adevărat nu este nou”.

În Sfânta Scriptură sunt scoase în evidență trei începuturi diferite. Citim: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul” (Geneza 1.1). Acesta era începutul creației. Unii presupun că acesta a avut loc în urmă cu aproximativ șase mii de ani; ar fi putut avea loc cu mai mult timp în urmă, dar Biblia nu spune nimic în această privință. Dar se poate merge cât de mult se dorește înapoi – dar întotdeauna se va găsi: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. Oricând ar fi avut loc acest eveniment - Dumnezeu a fost Cel care a creat cerurile și pământul. El era acolo. El a adus universul la existență. Este posibil ca el să fi trecut prin multe schimbări înainte de apariția condițiilor descrise în Geneza 1.2, dar a fost creat de un Dumnezeu personal, la început - la începutul creației.

În Ioan 1.1 citim: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”. Acesta este începutul care, de fapt, nu are început. Când a început tot ceea ce a avut vreodată un început, Cuvântul era. El nu a avut început, ci era Fiul care exista veșnic și care exista în sânul Tatălui. În cele din urmă, în primul capitol al acestei epistole, „ceea ce era de la început” nu era începutul creației, și nici începutul străvechi din Ioan 1, ci începutul unei noi epoci: începutul creștinismului, când adevărul a fost revelat în Hristos. Există mai multe versete care susțin această interpretare.

- **1. Ioan 2.7:** Preaiubiților, vă scriu nu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început. Porunca cea veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.

Aceasta se referă la învățătura Domnului nostru Isus Hristos, la porunca pe care a dat-o El. Când a dat El această poruncă? La începutul creștinismului, la începutul noii dispensații. „Porunca cea veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.” Altfel exprimat, Ioan spune: „Nu primiți nimic nou, ci întoarceți-vă la ceea ce era de la începutul creștinismului”.

- **1. Ioan 2.14:** V-am scris, părinților, pentru că L-ați cunoscut pe Cel care este de la început.

El le-a scris „părinților” care îl cunoscuseră de la început în această nouă epocă a harului.

- **1. Ioan 2.24:** Cât despre voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.
- **2. Ioan 5:** Și acum, te rog, doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci aceea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții.

Cu alte cuvinte, nu vă lăsați păcăliți de ceva nou. Mesajul pe care l-ați primit la început este mesajul de care trebuie să vă țineți strâns legați și care trebuie să rămână în voi.

Aceste pasaje din Scriptură arată clar că termenul „de la început” nu se referă la veșnicie, așa cum consideră unii. El se referă la începutul unei epoci noi.

Atunci când oamenii vin la tine și îți spun: „Avem o nouă doctrină, o nouă învățătură, un nou sistem de gândire”, atunci le poți spune: „Păstrați-o; dar eu voi rămâne la ceea ce erade *la început*”. Noi avem „credința dată sfinților *odată* pentru totdeauna” (Iuda 3). Dacă un mormon spune: „Noi credem în Biblie, dar avem și Biblia mormonă, iar aceasta este o nouă revelație”, atunci poți răspunde: „Nu am nevoie de noua voastră carte. Am ceea ce era de la început”. Dacă doamna Mary Baker Patterson Glover Eddy² spune: „Bineînțeles că noi credem în Biblie, dar iată mica mea carte, *Știință și sănătate*, care este ceva nou”, tu poți spune: „Mulțumesc, doamnă, dar nu am nevoie de cheia dumneavoastră pentru Sfânta Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu, interpretat prin Duhul Sfânt, este tot ce am nevoie”. Când swedenborghianer spun: „Desigur, noi credem în Biblie, dar adăugăm la ea visele și viziunile lui Emanuel Swedenborg”, putem răspunde cu cuvintele Sfintei Scripturi: „Profetul care are un vis să istorisească visul; și cel care are cuvântul Meu, să spună cuvântul Meu cu credincioșie” (Ieremia 23.28)! Când Charles Taze Russell și Jude Rutherford³ vin și spun: „Bineînțeles că noi credem în Biblie, dar trebuie să adăugăm la aceasta studiile noastre în Sfânta Scriptură și în *Harfa lui Dumnezeu*, dacă vreți cu adevărat să o înțelegeți”, noi putem răspunde: „Păstrați-vă toate cele șapte sau zece volume”. Noi ne întoarcem la ceea ce am auzit de la început. Nu dorim să se adauge nimic la Sfânta Scriptură. Noi ne întoarcem la ceea ce a dat Dumnezeu la început.

Ioan arată că Isus era cu adevărat Om. El spune, cam așa: „Noi L-am auzit; am ascultat învățătura Lui când am umblat cu El; L-am auzit vorbind; L-am văzut cu ochii noștri”. Gnosticii spuneau că El era doar o fantomă, dar Ioan a insistat asupra adevăratei Sale umanități: „Noi L-am văzut cu ochii noștri” (compară cu 1. Ioan 1.1). El nu s-a lăsat înșelat.

Dacă cineva vine la mine și îmi spune: „Aș vrea să vă prezint pe prietena mea, doamna cutare”, eu spun: „Mă bucur să vă cunosc” și mă întorc, pentru că alții se înghesuie în jurul meu. A doua zi mă întâlnesc cu această persoană pe stradă și ea îmi spune: „Nu mă cunoașteți? V-am întâlnit ieri la Moody Church”. Ar trebui să spun: „Îmi pare rău, nu m-am uitat suficient de atent pentru a vă memora fața”.

Apostolul spune: „Noi nu ne-am înșelat. L-am văzut și l-am privit cu atenție. Știm că El era cu adevărat Om și a împlinit așteptările sufletelor noastre”. Apoi, Ioan adaugă: „... ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții” (1. Ioan 1.1). Nu numai că el a auzit și a privit, dar L-a atins, iar când el a atins brațul Său, nu era doar un val de aer subțire. Când Ioan s-a rezemat de pieptul Lui la Cina cea de Taină, nu a fost o iluzie. Isus Hristos este un Om din carne adevărată și sânge adevărat!

Cât de minunat este faptul că primul adevăr al revelației creștine este că Dumnezeu a devenit Om - un har uimitor. Dumnezeu a venit în propria Sa lume ca Om. El a venit la noi pentru ca să ni Se reveleze și să moară pentru păcatele noastre. El a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii [compară cu Evrei 2.7] pentru ca El să poată rezolva problema păcatului pentru noi. Și așa spune apostolul în 1. Ioan 1.2: „Și viața s-a arătat; și noi am văzut, și mărturisim, și vă vestim viața eternă, care era la Tatăl și ni s-a arătat”. Haideți să ne gândim puțin la asta! Viața eternă a apărut pe pământ!

Versetul 3

Vrei tu să știi ce este cu adevărat viața eternă în toată plinătatea ei, în toată puritatea ei? Atunci studiază viața lui Isus în cele patru Evanghelii. Ioan scrie: „Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Deși tu și eu nu-L putem vedea acum cu ochii noștri naturali, prin mărturia lui Ioan și a celor care sunt apostoli împreună cu el, avem posibilitatea de a-L vedea pe Isus - da, de a vedea manifestarea vieții eterne. Ioan scrie mai departe:

1. Ioan 1.3: ... ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți comuniune cu noi; și comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.

Cuvântul „comuniune” [în engleză *fellowship*] este în primul rând un cuvânt nou-testamental. Nu că acest cuvânt englezesc nu s-ar găsi și în traducerea noastră a Vechiului Testament, dar acolo are ideea de camaraderie. În creștinism, comuniunea înseamnă mult mai mult. Când auzi binecuvântarea: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și comuniunea Sfântului Duh fie cu voi toți!” (2. Corinteni 13.14), te gândești tu la ce înseamnă aceasta? Oameni din diferite origini, medii și influențe culturale devin mântuiți prin același har, sunt umpluți de același Duh Sfânt și aduși într-o minunată comuniune unii cu alții.

Îmi amintesc că, în urmă cu câțiva ani, stăteam la o masă și mâncam împreună cu doi lucrători creștini, un bărbat de culoare și un japonez. Dintr-o dată, prietenul meu japonez ne-a spus în felul său liniștit, oriental: „Ce chestiune minunată este harul lui Dumnezeu! Uitați-vă la asta: un negru, un galben și un alb, toți una în Hristos Isus! Prin natură, fiecare este plin de suspiciune față de celălalt, chiar de un sentiment de antipatie față de celălalt, dar prin har sunt cu toții una în Hristos”. Aceasta nu este ceva care a fost creat sau produs în mod artificial prin vreun efort al nostru. Este un efect al Duhului Sfânt al lui Dumnezeu care locuiește în noi.

Scopul comuniunii creștinului credincios este preocuparea cu Hristos. Apostolul Ioan spune: „Și comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos”. Îmi place acest cuvânt - *comuniunea* noastră. În 1. Corinteni 1.9 citim: „Credincios este Dumnezeu, prin care

ați fost chemați la comuniunea cu Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru”. Oamenii încearcă să formeze comuniuni, dar acestea sunt, în cel mai bun caz, organizații slabe. Singura comuniune, pe care o cunosc este părtășia Fiului preaiubit al lui Dumnezeu. Oamenii își pot înființa propriile comuniuni, dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, fiecare credincios a fost chemat în comuniunea Fiului lui Dumnezeu.

Cu ani în urmă, i-am povestit unui frate despre un anumit misionar. Omul cu care vorbeam aparținea din întâmplare unui anumit grup de creștini cu care eu sunt strâns legat. Părea destul de plictisit în timp ce îi vorbeam, iar când am terminat, m-a întrebat: „Și fratele este în comuniunea noastră?” – „Dacă te referi la o grupă mică de creștini, nu, nu cred că este în comuniunea noastră. Dar dacă te referi la comuniunea Fiului lui Dumnezeu, da, atunci el este în comuniunea noastră.” Comuniunea noastră este comuniunea trupului lui Hristos, care se arată prin frângerea pâinii. „Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?” (1. Corinteni 10.16). Ce comuniune minunată este aceasta!

Dorești tu să știi cum poți intra în această comuniune? Există o singură cale - prin nașterea din nou și prin darul Duhului Sfânt de la Dumnezeu. Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi născut din nou. Duhul Sfânt va locui în tine și te va aduce în „comuniunea noastră”. Comuniunea înseamnă gânduri și interese comune. Ai ajuns să cunoști dragostea Mântuitorului tău? Te bucuri tu de lucrurile prețioase despre care vorbește apostolul Ioan? Adevărul glorios al vieții eterne, așa cum a fost revelat în Fiul lui Dumnezeu, a devenit el o realitate pentru tine? Atunci îl putem împărtăși împreună. Dacă eu îți povestesc puțin despre Hristos și tu îmi spui puțin din ceea ce știi, inimile noastre se vor încălzi. Aceasta este comuniunea adevărată.

Versetul 4

Ioan încheie această secțiune cu următoarele cuvinte:

1. Ioan 1.4: Și vă scriem aceste lucruri, ca bucuria voastră să fie deplină.

Voi aveți acum o anumită măsură de bucurie, dar veți avea și mai multă, dacă Îl veți cunoaște mai bine pe Hristos. Voi aveți acum o anumită măsură de fericire, dar veți avea și mai multă dacă Îl veți cunoaște mai bine.

Mesajul creștin (versetele 5-10)

În această secțiune, Ioan ne prezintă pe scurt mesajul creștin - un rezumat al Evangheliei, pe care Domnul Isus Hristos le-a spus apostolilor Săi să o ducă în toată lumea. Această Evanghelie, atunci când este crezută, umple inima cu bucurie. Care este mesajul?

Versetul 5

1. Ioan 1.5: Și acesta este mesajul pe care l-am auzit de la El și pe care vi-l vestim, că Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric.

Ei auziseră mesajul din gura Lui, când El era pe pământ. Probabil că tu spui: „Nu văd nimic în

aceste versete care să fie deosebit de încurajator sau care să-mi umple sufletul cu bucurie”. Dacă vrei să experimentezi plinătatea bucuriei, trebuie mai întâi să fii adus în prezența lui Dumnezeu, acolo unde este El; iar Dumnezeu este lumină.

Există două expresii în această carte, care ne explică natura lui Dumnezeu. Aici, în capitolul 1, citim că Dumnezeu este lumină, iar în capitolul 4 citim că Dumnezeu este dragoste. Lumina este folosită în întreaga Sfântă Scriptură ca sinonim pentru sfințenia, curăția infinită și dreptatea desăvârșită. „Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric”. În Dumnezeu nu există nimic altceva decât curăție absolută, desăvârșire absolută, sfințenie absolută. Tu spui: „Cum aș putea atunci eu, un păcătos vinovat, să am vreodată comuniune cu un Dumnezeu infinit de sfânt? Aș putea la fel de bine să renunț imediat, pentru că dacă Dumnezeu este lumină și nu există nicidecum întuneric în El, dacă El poate cunoaște fiecare gând secret al inimii mele, dacă vede fiecare cale rea din mine, cum aș putea avea vreodată comuniune cu El?” El a purtat de grijă pentru cale, dar El vrea ca mai întâi eu să recunosc că nu pot avea comuniune cu El decât în lumină.

Versetul 6

Ioan continuă:

1. Ioan 1.6: Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul.

Nu are niciun sens să se vorbească despre faptul că noi avem comuniune cu Dumnezeu și să trăiești în păcat. „Cine își acoperă fărădelegile nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește va căpăta îndurare” (Proverbele 28.13). Cel care umblă în întuneric, umblă în păcat. A umbla în păcat înseamnă a urma dictatele minții și ale inimii noastre naturale. „Odinioară erați întuneric, dar acum, lumină în Domnul; umblați ca niște copii ai luminii” (Efeseni 5.8). „Întunecați la minte, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor” (Efeseni 4.18). Aceasta este o descriere a naturii tuturor oamenilor. Omul nemântuit aparține întunericului. El se află în împărăția întunericului lui satan; el umblă în el și îl iubește. Scriptura spune: „Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3.19). Dacă se face ceva rușinos, stricat sau josnic, nu se face în plină lumină a zilei. Se caută un loc ascuns, fie singur, fie cu cineva, care este ca tine. Nu se poate avea comuniune cu Dumnezeu în întuneric, pentru că Dumnezeu este lumină.

Întunericul este descris în patru moduri diferite în Sfânta Scriptură. Există întunericul natural, întunericul „minții” (Efeseni 4.18). Toți oamenii se află în acest întuneric prin natura lor. Nici o ființă umană nu îl înțelege pe Dumnezeu prin natura ei. Nicio ființă umană nu iubește în mod natural sfințenia și curăția. Ai observat vreodată că nu trebuie să-i înveți pe copiii mici să spună minciuni? Trebuie însă să-i înveți să spună adevărul. Nu trebuie să-i înveți să-și piardă cumpătul, dar trebuie să-i înveți să se controleze. Nu trebuie să-i înveți niciodată să fie neascultători, dar trebuie să-i înveți să fie ascultători. De ce este așa? Pentru că oamenii sunt, prin natura lor, copii ai întunericului. Când ne uităm la fețele bebelușilor, nu ne place să ne gândim că în inimioarele lor mici se află aceleași tendințe păcătoase pe care le găsim în noi

înșine. Cu toate acestea, păcatul este prezent și, prin urmare, nașterea din nou este necesară. „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3.7).

Cineva ar putea spune: „Nu sunt responsabil pentru păcatul meu, deoarece m-am născut păcătos și mintea mea este întunecată. Dumnezeu este responsabil pentru faptul că m-am născut în acest fel”. Dumnezeu Își asumă întreaga responsabilitate și nu va trimite pe nimeni la judecata veșnică pentru că s-a născut păcătos. El nu va trimite pe nimeni la nimicire veșnică pentru că s-a născut în întuneric. Dumnezeu a venit la oameni și le-a oferit o cale de ieșire. Această cale se află în Evanghelie.

Pe locul al doilea se află întunericul intenționat. Domnul nostru Isus spune: „Și aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3.19). „Dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrute în Dumnezeu” (Ioan 3.21). Toți cei care fac răul urăsc lumina. Prin urmare, oamenii sunt responsabili dacă resping lumina care vine la ei. Aceasta este lepădarea. Acesta este întunericul intenționat.

Consecința tristă a întunericului intenționat este întunericul judecății. În Ieremia 13.16 citim: „Dați glorie Domnului Dumnezeului vostru, mai înainte de a aduce El întunericul și mai înainte de a vi se poticni picioarele pe munții nopții. Și veți aștepta lumina, dar El o va schimba în umbra morții și o va preface în întuneric adânc.” Oare un Dumnezeu care este lumină provoacă uneori întuneric? Da, atunci când oamenii resping în mod deliberat lumina și Îi întorc spatele. Faraon a respins lumina. El s-a împietrit față de Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a împietrit în păcatele sale. În 2. Tesaloniceni 2.10-12 citim despre cei care „n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate.” Prietene, dacă Dumnezeu ți-a dat o măsură de lumină, mulțumește-l pentru ea. Cere-l harul de a umbla în acea lumină. Nu te îndepărta de El, ca nu cumva să intri în întunericul judecății.

În Epistola lui Iuda citim despre consecința finală a respingerii luminii: „le este păstrată negura întunericului pentru eternitate” (Iuda 13). Dacă ești înclinat spre universalism [împăcare universală] și crezi în visul restaurării finale a tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu, cum explici acest verset? Există anumiți oameni pentru care este rezervată „negura întunericului pentru eternitate”. Dumnezeu nu vrea ca cineva să trăiască în întuneric sau să moară în întuneric. El vrea ca oamenii să vină la lumină și, pentru ca ei să poată face aceasta, El a venit la ei. Când Hristos a murit, vâlul care Îl despărțea pe Dumnezeu și om s-a rupt de sus până jos. Acum strălucește adevărata lumină:

Versetul 7

1. Ioan 1.7: Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.

Cu mult timp în urmă, gloria lui Dumnezeu era învăluită într-un întuneric gros. Omul a încercat în zadar să-L găsească și să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Dar acum Dumnezeu este „în

lumină”; El a fost revelat pe deplin. El nu mai este ascuns. El a fost revelat pe deplin în Hristos, iar perdeaua ruptă permite gloriei Sale să strălucească.

Observă că curățirea prin sânge depinde de umblarea noastră în lumină. Ce vrea să ne spună apostolul? Timp de mulți ani eu eram foarte neclar în această privință. Credeam că spune: „Dar dacă noi umblăm conform cu lumina, sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat”. Credeam că înseamnă că, dacă eu eram foarte atent să ascult de fiecare poruncă a lui Dumnezeu și dacă umblam potrivit cu toată lumina pe care o puteam avea, El mă va curăța. Dar vedem că și cel mai rău păcătos poate primi această curățire. Când o primește el? Când se îndepărtează de întuneric și vine la lumină. Observă că nu se spune: „Dar, dacă umblăm *potrivit* cu lumina”, ci: „Dar, dacă umblăm *în* lumină”. Este vorba despre *unde* umbli, nu despre *cum* umbli - este vorba despre a umbla în prezența lui Dumnezeu. Prin natura noastră, nu vrem să venim în prezența lui Dumnezeu. Dar când Duhul Sfânt Și-a făcut lucrarea de convingere în sufletele noastre, nu mai putem sta deoparte. Pe măsură ce pășim spre lumină și ne croim drum în prezența Celui de care ne-am temut, descoperim că lumina strălucește din capacul ispășirii stropit cu sânge [compară cu Leviticul 16.15-19].

Gândește-te la imaginea Cortului din pustie. În Sfânta Sfintelor se aflau chivotul legământului, capacul ispășirii și heruvimii, care îl umbreau. Aceștia sunt menționați în Psalmi ca semne ale justiției și judecății divine. Ca un biet păcătos, dreptatea și judecata așteaptă, ca să zic așa, să aducă mânia divină asupra sufletului meu vinovat. Dar aici dreptatea și judecata divină se văd deasupra scaunului îndurării. Ce face ca tronul lui Dumnezeu să fie un scaun al harului? Este sângele stropit, sângele jertfei. Și astfel, dreptatea și judecata divină privesc spre sângele stropit, și tocmai din acest loc strălucește lumina. Între heruvimi se află o lumină necreată, gloria Shekinah [adică prezența lui Dumnezeu alături de poporul Său și pacea și liniștea asociate cu aceasta]. Odinioară eu obișnuiam să mă feresc de lumină, pentru că îmi iubeam păcatul și întunericul. Astăzi, condus de Duhul lui Dumnezeu, mă apropii de lumină, mă expun ei și o las să mă pătrundă. Ce dezvăluie ea? Ea îmi dezvăluie păcatul și nedreptatea mea. Dar nu sunt singur, pentru că „dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem comuniune unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”. Îmi dau seama că aparțin pur și simplu unui grup mare de oameni care sunt cu toții la fel de răi din fire ca și mine. Mulți oameni au ideea că nu vor putea fi niciodată fericiți când vor ajunge în prezența lui Dumnezeu până când nu vor deveni sfinți. Dar prima dată când vii în prezența Lui, trebuie să vii cu toate păcatele tale, fie în această viață, fie în ziua judecății. Dacă vii la El cu păcatele tale în ziua judecății, înseamnă că ești pierdut pentru totdeauna. Dar dacă îți aduci păcatele înaintea Lui în această viață, vei constata că deși lumina îți descopere toată stricăciunea, nedreptatea și răutatea, „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, te curăță de orice păcat”. Nu trebuie să ne temem de lumină, pentru că sângele se află în locul din care emană lumina.

Permite-mi să subliniez încă o dată: nu contează *cum* umblăm, ci *unde* umblăm. Umbli tu în lumină; ai venit în prezența lui Dumnezeu; ai lăsat vreodată acea lumină să strălucească asupra ta?

Expresia „a curăța” sugerează multora că este vorba de o curățare continuă. Nu cred că aceasta este ideea din Sfânta Scriptură. Lucrul minunat în răscumpărare este că, atunci când

Îți pui încrederea în Domnul Isus, sângele lui Hristos curăță pentru totdeauna și complet înaintea lui Dumnezeu. Sângele rămâne pe capacul ispășiri; este acolo permanent înaintea lui Dumnezeu, în puterea sa eternă. Nu există niciun moment în care sângele să nu fie înaintea lui Dumnezeu. Pot să dau greș în cuvinte, fapte și gânduri care întristează Duhul lui Dumnezeu, dar sângele rămâne și curăță de orice păcat.

Când vine vorba de curățirea practică, avem spălarea cu apă prin Cuvânt (Efeseni 5.26). Prețuirea lui Dumnezeu pentru lucrarea de jertfă a Fiului Său nu se va schimba niciodată și, prin urmare, nici poziția mea înaintea lui Dumnezeu nu se va schimba niciodată.

*Odată în El, în El pentru totdeauna;
această promisiune nu se clatină niciodată.⁴*

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat”. Acest verset ar putea fi tradus: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de *fiecare* păcat”. El ne curăță de vina păcatului. În momentul în care îmi pun încrederea în Domnul Isus Hristos, sângele curăță de toate păcatele. Odinioară gândeam că aceasta era un fel de experiență interioară. Mă consideram că sunt un creștin cu o natură păcătoasă care va fi curățată treptat. Dar faptul minunat este că în contrast cu toată vina mea se află valoarea infinită a sângelui ispășitor al Domnului Isus Hristos. Dumnezeu nu vede nici măcar un singur păcat care zace pe sufletul care se încrede în acest sânge prețios.

Versetul 8

1. Ioan 1.8: Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.

Să presupunem că cineva spune: „Nu am nevoie de acest sânge curățitor; sunt destul de bun așa cum sunt; nu sunt un păcătos; nu am nevoie de iertare”. Unul dintre poeții noștri spune: „Nu am nevoie de un Hristos care să moară pentru mine”, și nu este singurul care adoptă această poziție astăzi. Ei bine, apostolul a spus: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine”. Observă: noi nu înșelăm pe nimeni, decât pe noi înșine. Nu ai văzut niciodată un bărbat care a putut să-și înșele soția spunând că el nu are niciun păcat. Poate că a putut să o înșele înainte de a se căsători, dar ea începe curând să-și dea seama de slăbiciunile lui și nu mai poate fi înșelată. Noi nu-i înșelăm pe cei mai apropiați de noi; singura persoană pe care o înșelăm este noi înșine. Cuvântul continuă să ne spună: „Adevărul nu este în noi”.

Îmi amintesc că, cu ani în urmă, Henry Varley⁵ a ținut câteva întâlniri în Oakland, California, și a vorbit despre acest verset. El a spus: „Mi s-a spus că există un număr destul de mare de oameni fără păcat aici, în California. Eu însumi nu am văzut niciodată unul și sunt foarte curios să văd unul. Dacă există unul aici, în seara aceasta, aș vrea să-l văd imediat ce se termină întâlnirea”. După întâlnire, un bărbat a venit la predicator și i-a spus: „Înțeleg că vreți să vedeți un om complet fără păcat. Eu nu am păcătuit niciodată în cei douăzeci și doi de ani de când am fost sfințit în chip desăvârșit.” – „Ei bine, dragul meu frate”, a spus domnul Varley, „faceți-mă să înțeleg corect. Recunoașteți, desigur, că există păcate prin omisiune, precum și păcate prin comitere?” – „Da”, a spus el. – „Și vreți să-mi spuneți că în ultimii douăzeci și doi de ani

nu v-ați făcut vinovat nici de un păcat prin comitere, nici de un păcat prin omisiune?”, a întrebat predicatorul. Bărbatul era pe punctul de a se justifica, când o bătrână a urcat pe culoar și, înainte ca el să poată spune ceva, ea a spus: „Da, sunt unii oameni care spun că nu au păcătuit niciodată, dar întrebați-i pe vecinii lor. Ei vă vor spune contrariul”. Bărbatul a plecat fără să mai spună nimic. „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.” Iată de ce avem nevoie de valoarea curățitoare a sângelui prețios al lui Hristos.

În calitate de credincios în Domnul Isus Hristos, nu pot sta în fața lui Dumnezeu pe baza propriei mele experiențe spirituale mai mult decât așa putea sta ca păcătos. Stau înaintea Lui datorită răscumpărării care este în Hristos Isus.

Versetele 9,10

Putem atunci să continuăm să trăim în păcat? Nu, nicidecum. Curățirea prin sânge este curățirea noastră de drept. Dar ...

1. Ioan 1.9,10: Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.

Aceasta este curățirea noastră practică. Vezi, eu vin la Dumnezeu nu numai pentru că vreau ca păcatele mele să fie înlăturate dinaintea Lui, ca dosarul meu rău să fie șters din cărțile eternității, ci vreau și o eliberare practică prin puterea Sa. Vreau să știu ce înseamnă să fiu curățat practic în viața mea în cuvânt, gând și faptă. Trebuie să vin la Dumnezeu ca un pocăit, pentru că nu se spune: „Dacă ne *rugăm*, păcatele noastre vor fi iertate”, ci: „Dacă ne *mărturisim* păcatele”. Dacă vin la Hristos ca un păcătos, atunci bineînțeles că vin pe baza acestui verset, iar El mă curăță. Dar ca un credincios, care își mărturisește eșecul din viața sa, vin și îmi mărturisesc păcatul, iar „El este credincios și drept să ne ierte păcatele”.

În Vechiul Testament, o persoană trebuia să vină la Dumnezeu cu o jertfă și să mărturisească „în ce a păcătuit” (Leviticul 5.5). Aceasta înseamnă că trebuie să fie o mărturisire concretă. Mă tem că mulți dintre noi nu vin niciodată cu adevărat la Dumnezeu cu mărturisirea, deoarece suntem foarte vagi. Cineva se poate ruga și spune: „Dacă ai văzut vreun păcat, vreo greșală în mine, iartă-mă”. Stai puțin! Există vreun păcat; știi de ceva greșit? Modul corect de a te mărturisi este să vii la Dumnezeu și să recunoști răul pe care l-ai făcut. O femeie care a venit la Charles Wesley i-a spus: „Vreau să vă rugați cu mine, pentru că sunt o mare păcătoasă. Sunt o sfântă a lui Dumnezeu, dar eșuez atât de teribil și vreau să vă rugați cu mine”. Charles Wesley a spus destul de sever: „Mă voi ruga pentru dumneavoastră, pentru că aveți cu adevărat nevoie de asta. Sunteți o mare păcătoasă”. – „Ce vreți să spuneți cu aceasta?”, a întrebat ea indignată. „Eu nu am făcut niciodată nimic rău!” Oh, dragi prieteni, dacă vreți binecuvântări, nu fiți vagi în mărturisirea voastră. Mergeți în prezența lui Dumnezeu și spuneți-l totul despre păcatele voastre. Spuneți-l despre temperamentul vostru rău, despre limba voastră rușinoasă, despre toate lucrurile pe care le faceți prin care-L întristați pe Duhul Său cel Sfânt. Unii dintre voi spun: „Rugați-vă pentru soțul meu, vreau să se convertească”. Este mai probabil că el se va converti dacă spuneți: „O, Dumnezeule, mărturisesc că

temperamentul meu rău îl împiedică pe soțul meu să fie mântuit și el supără pe copiii mei. Nu sunt surprinsă că prietenii mei nu sunt convertiți”. Apoi mergeți la ei și mărturisiți-le aceasta. Dacă ai spus că era vorba de nervozitate, când de fapt era vorba de un temperament rău, mărturisește că este un temperament rău și nu mai căuta scuze pentru păcatul tău.

El ne va curăța prin spălarea prin Cuvânt și ne va da biruință în viața noastră. El ne va face capabili să trăim aici pentru lauda și gloria Sa. „Dacă zicem că nu am păcătuit [dacă îndrăznim să luăm poziția că nu am păcătuit niciodată], Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi” (1. Ioan 1.10). Noi nu am venit încă la lumină, ci suntem încă în întuneric, încercând să ne ascundem păcatele. Fie ca Dumnezeu să ne dea posibilitatea să fim sinceri cu El și unii cu alții. Atunci vom experimenta binecuvântarea părtășiei în lumină.

Tradus de la [Der erste Brief des Apostels Johannes \(1\)](#)

Titlul original: „Chapter One – God is light”

din *Addresses on the Epistles of John*, Neptune, NJ (Loizeaux Brothers) 1931

Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Dohetism: ideea că Domnul Isus nu a avut un trup uman.

[2] Mary Baker Eddy (1821-1910) a fost fondatoarea Științei Creștine.

[3] Russel și Rutherford au fost fondatorii Martorilor lui Iehova.

[4] Nota editorului: Tradus din cântarea „Sov'reign grace o'er sin abounding” de John Kent (1766-1843): Once in him, in him for ever; | thus the eternal covenant stands.

[5] Nota editorului: Henry Varley (1835-1912, Brighton, Anglia) a fost un evanghelist englez.